

UNGURUSAN GABRIELA

GRADINITA CU P.P.VOINICEL , ZALAU, SALAJ

Importanța grădiniței în dezvoltarea copiilor

Privită din afară și la o primă vedere, gradinita poate părea doar un loc de joacă, un spațiu unde părinții ocupați își pot lăsa copiii. Cu toate acestea, gradinita contribuie la dezvoltarea psihică a micuților și se concentrează pe diverse abilități necesare pentru viitor. Varsta prescolară este un moment important pentru dezvoltarea copilului. Micuții devin conștienți de lumea înconjurătoare, manifestă curiozitate față de ceea ce observă sau nu cunosc și ajung să imite comportamentele celor din jur.

Această perioadă reprezintă temelia întregii vieți de mai târziu. La gradinită, copiii își însușesc noțiunile de bază în ceea ce privește scrierea, limbajul și numerele. De asemenea, acest mediu este perfect pentru a învăța conceptul de relaționare și pentru o primă integrare în sistemul de învățământ.

Copilul prescolar încă este la vârsta la care totul este un joc. Astfel, gradinita este instituția care îi învață pe micuți cum să respecte anumite reguli, un orar, o muncă structurată și egalitatea șanselor în ceea ce privește educația.

Specialiștii în educație recomandă ca cei mici să meargă la gradinită, în loc să rămână acasă cu bunica sau bunicii.

Doamna Profesor Georgeta Panisoara, Lector Universitar la Departamentul Psihologie al Universității București, ne explică de ce trebuie să acordăm o atenție sporită vârstei prescolare. „Copiii au un potențial de dezvoltare enorm, așadar ar trebui valorificat cât mai bine și cât rapid cu putință. În plus, învățarea unui nou mod de viață este benefic, dacă adaptarea se face cu succes”, ne spune ea.

Pe lângă un mediu care oferă un grad de socializare ridicat, micuții învață și anumite deprinderi precum: implicarea în activități, puterea de concentrare la un anumit lucru, memoria, atenția, răbdarea și cooperarea.

Un bun exemplu îl constituie serbarile de la grădinițe. Copiii învață poezii, interacționează unii cu ceilalți și cu publicul și respectă o anumită coreografie sau regie.

Un alt element este faptul că micuții învață să își câștige o anumită poziție socială în familie, copilul se află în centrul atenției. Cu toate acestea, într-o instituție de învățământ, acesta

Diferența între locurile de joacă și grădiniță

Pe lângă motivele menționate mai sus – socializare și respectarea unei rigori – mai sunt și alte elemente de luat în considerare.

Să ne gândim la următoarea situație. Avem un copil care nu a fost dat la grădiniță. În acest caz, singura sursă de interacțiune cu alții de vârstă sa este parcul, locul unde micuții ies la joacă. Totuși, în parc, activitățile nu pot fi prea complexe și nici prea diversificate. Nu există obiective concrete care trebuie urmărite.

„În parc cu greu găsești un părinte care să își asume rolul de coordonator al activității, care să îi dezvolte pe copii în mod egal etc.

În al doilea rând grădinița oferă un program comun pentru același număr de copii cuprinși în sistem, în parc programele părinților nu pot să fie atât de bine corelate pentru că unul și același grup de copii să se întâlnească”, mai spune Lectora Dr. Georgeta Panisoara.

În plus, în grădiniță, copilul are propriul său spațiu – scaunul său, dulapiorul său pentru haine, jucăriile pe care le găsește în fiecare zi. În parc, nu există o astfel de identificare. Chiar dacă micuțul are un loc preferat, sunt zile în care poate fi ocupat.

Deși nu există un șablon, în general, copilul care nu a trecut prin grădiniță se adaptează mai greu în clasele primare. Bineînțeles, acest lucru este strâns legat și de flexibilitatea micuților.

Scoala presupune un program mult mai strict, o competitivitate mai acerbă și un efort mult mai mare. Fără o perioadă de pregătire – grădiniță – copiii se pot trezi într-o lume nouă, cu reguli multiple și greu de aprofundat.

BIBLIOGRAFIE

Bibliografie:

- Dima, S. *Modalități de îmbogățire a vocabularului copiilor preșcolari, în vederea pregătirii pentru școală*. În: Revista de pedagogie, București, 1987.
- Doboș, G. *Prevenirea și corectarea defectelor de vorbire la copiii preșcolari*. În: Revista de pedagogie, București, 1970.